

OM TO KUSINER
OG DERES BRYLLUP 13. MAJ 1774
AF DE LINDE'SKE FAMILIEPAPIRER

VED

R. HAARLØV

Den 3. August 1757 blev et Pigebarn født, der i Daaben fik Navnet **URSULA BEATE LINDE**¹ og til Faddere havde Fru Justitsraadinde **CHRISTENCE KOEFOED**, Frøken **FRIDERICA BEHRENS**, Etatsraad **ARVED CHRISTIAN LINDE** (Barnets Farfader), Regimentskvartermester, Justitsraad **FLESSBURG** og Overkrigskommissær **VON WÜRTZEN**.

Ursula Beate Linde blev sine Forældres yngste Barn og eneste Datter; de tre af hendes fire Brødre døde i ung Alder, og kun Broderen **CONRAD DANIEL** fortsatte Lindeslægtens Mandsstamme i sit Ægteskab med **JULIANE CHARLOTTE PUTSCHER**².

Ursula Beates Fader, Justitsraad, senere Etatsraad og fra Oktober 1774 Konferensraad **GABRIEL LINDE**, var fra Juli 1740 Kasserer ved Kongens Partikulærkammer, senere ved Skatkammeret (Rentekammerkollegiet) og en Tid økonomisk Direktør for Inokulationsanstalten. Lidt over 2 Aar gammel mistede Ursula Beate sin Moder, den smukke **AGNETE ELISABETH (LISE)**, født Wodroff, der døde 21. Oktober 1759, knapt 33 Aar gammel. Pilo har gengivet Lise Lindes elegante Ydre i et Portræt, der nu ejes af Fru Holmdal, født Müller, hvis Moder er født Linde. Gabriel Linde er ligeledes portrætteret af Pilo i det saa harmonisk afstemte Maleri i Samlingerne paa Frederiksborg.

Gabriel Linde indgik ikke nyt Ægteskab, og hans eneste Datters Opfostring, der laa ham meget paa Sinde, blev derfor overtaget af

¹ Th. Hauch-Fausbøll og H. R. Hiort-Lorenzen: Patriciske Slægter II, Slægten Linde.

² Om deres Forlovelse se Genealogisk Tidsskrift, Jan. 1913: Hvorledes man forlovede sig i 1780. Af de Lindeske Familiepapirer ved Th. Hauch-Fausbøll.

hans Søster **URSULA CHRISTIANE**, der siden 12. Februar 1755 sad som Enke i gode Kaar efter **FREDERIK FABRITIUS** (f. 1683) i dette hans andet Ægteskab, der var barnløst. Han var et fremragende Led af den berømmelige Guldsmedeslægt; som Hofjuvelerer er et af hans skønneste Arbejder Dronning Sophie Magdalenes Krone, der opbevares paa Rosenborg. Han havde desuden været Direktør ved Københavns Brand- og Vandvæsen, Kommitteret ved Fattigvæsenet, Medlem af de 32 Mænd og Stadshauptmand i København. Frederik og Ursula Christiane Fabritius er portrætterede af **JOHAN HØRNER** (jfr. Kunstmuseets Aarsskrift 1942: Nye Hørner-Studier af Christian Elling)¹.

Ursula Christiane Fabritius, født Linde, var dygtig og havde et godt Sind. I hendes Hjem i København voksede Ursula Beate Linde da op under sin Fasters kærlige Omsorg, og her fandt hun ogsaa en Veninde i sin ældre Kusine **URSULA ELISABETH WODROFF**, der var født 1748 som Datter af Ursula Christiane Fabritius i hendes første Ægteskab, som hun indgik 19. Maj 1745 med Justitsraad, Deputeret i Landetatens Generalkrigskommissariat **FRIEDRICH WODROFF**, født 1682, død 20. December 1748.

Allerede i Slutningen af Aaret 1773 mødte Ursula Beate Linde den Mand, der vandt hendes 16-aarige Hjerte og Haand. Han var den velstaaende norske Godsejer, Kommerceraad **HANS HENRIKSEN HOLTERMANS SØN, KNUD HENRIK HOLTERMAN**, født i Norge 18. September 1737, en dygtig Jurist, Assessor i Højesteret, en rettænkende og elskværdig Mand, saaledes et tiltalende Parti. Den 23. December 1773 indfandt han sig hos Etatsraad Gabriel Linde og anholdt – saaledes som det sig hør og bør efter Tidens Skik – om den fædrene Bevaagenhed overfor et Frieri til den purunge Datter. Næste Dag, selve Juleaftensdag, sendte Assessoren Brev til den udkaarnes Fader:

Høyædle og Velbaarne
Hr. Etats-Raad,
Gunstige Velynder!

Efter at ieg har aflagt min underdanige Taksigelse for den i Gaar gunstigst forundte Samtale, og det derved givne glædelige Svar paa min Begiæring, tager ieg mig den Frihed allerydmygst at tilstille indlagde Brev² til Hr. Etats-Raadens Kiære Frøken Datter med Anmod-

¹ Portrættet af Frederik Fabritius ejes nu af hans Descendent, Bibliotekar, Dr. phil. Albert Fabritius og Hustru Karen, født Haarløv, hvis Moder er født Linde.

² Er ikke bevaret i Linde'ske Familiepapirer.

ning, at samme, i Fald det af Deres Velbaarenhed biefaldes, hende maatte leveres. Jeg har troet, det var min underdanige Skyldighed for hende selv at yttre mine Tanker, maaske hun der af nogenledes kand erfare min Tænkemaade, men, naar det ellers kand være beleyligt, udbeeder ieg mig den Ære personlig at maae opvarte saavel Deres Velbaarenhed som Frøken Datter, det ieg icke drister mig til, førend nærmere Tilladelse er erholdet. Tilgiv imidlertid, gunstige Velynder, denne min Dristighed og und mig altid Deres Yndest, den ieg vil stræbe paa at blive icke aldeles uværdig. I det øvrige er det mig en sand Ære, om ieg med den fuldkommeste Høiyagtelse stedse maae være

Høyædle og Velbaarne

Hr. Etats-Raad

Gunstige Velynder

Deres

Kiøbenhavn

d. 24de Decembris

1773.

underdanige Tiener

K. Holtermann¹

Med megen faderlig Værdighed forenet med det venlige Lune, der har ligget til Linde-Slægten, svarede Gabriel Linde i følgende Skrivelse, der her er gengivet efter hans Kladder, idet Originalbrevet ikke er bevaret.

Høyædle og Velbyrdig

Høystærede Herr Assessor!

Deres Velbyrdigheds bærede Skrivelse til min Datter havde den Virkning, som ieg ved Giennemlæsningen ventede. Deres retsindige og dydige Tænke-Maade bestyrkede og forøgede den Høiyagtelse, med hvilken Rygtet allerede forud havde indtaget hende for Dem; og som Høiyagtelse er Grunden, hvorpaa al sand Kiærlighed i Ægteskab bør bygges, og hun desuden ikke finder mindste Modbydelighed for Deres Person, tvifler ieg ingenlunde paa, at den til en fuldkommen Ægte-Forening saa høyt nødvendige Kiærlighed jo ved nærmere Bekiendtskab og Omgang vil indfinde sig. Denne tillades Dem, og

¹ Assessor Holtermans Brev af 24. December 1773 har Udskriften: Høyædle og Velbaarne Hr. Linde, Deres Kongelige Majestets Etats-Raad og Casserer ved den Kongelige Particulair Casse. – Lakseglet paa Brevet viser under et Træ siddende en nøgen Yngling, der støtter sin venstre Arm mod et Skjold med de sammenslyngede Initialer: K. H. M., jfr. Slægtsbog for Familjen Holtermann af O. Holtermann, Trondhjem 1902, S. 35.

da det skeer med min Datters Minde, venter ieg, at Sagen faaer det forønskede Udfald.

Den Allerhøyeste velsigne dette vort Foretagende og krone det med fælles Lyksalighed. Hvorom vi saa meget meere kan gjøre os forvissede, som Hans Ære, ved Pligters Opfyldelse paa alle Sider, er alleene Maalet af vore Hensigter.

Dersom det er Dem ikke ubeleyligt, ønskede ieg gjerne at see Dem hos mig paa Slottet¹ mellem 10 og 11.

Jeg lever med fuldkommen Høyagtelse

„Sagens“ videre Forløb mellem de Unge gik godt. Flere Aar senere har Gabriel Linde skrevet: „Forsynet skee Tak, der gjorde min Datters første Valg til hendes Lyksaligheders Maal og satte Grændsen af mine Ønsker langt over mit Haab.“

Ogsaa fra Familien Holtermans Side er der fuld Tilfredshed med Forbindelsen, og i et Brev, skrevet paa „Østerraad gd“² den 23. Januar 1774 udtaler Assessor Holtermans Fader overfor Gabriel Linde sin og sin Hustrus kærlige Følelse for Sønnen og hans udvalgte saaledes:

Høyædle og Velbaarne

Allerhøystærede Hr. Etats-Raad!

Ved et fra min Søn, Assessor Holterman, tilstillet Brev er ieg bleven glædet med den behagelige Tidende, at han staaer færdig til at foreenes med Deres Velbaarenheds Frøken Datter. I den Anledning kan ieg ikke andet end give mig den Ære at fremsende dette Brev, deels for derved at bevidne min Glæde over denne min Søns Lykke, deels ogsaa for at tilønske disse unge alt gott.

Min Glæde er i denne Henseende visselig den fuldkomneste. Jeg behøver ikke at sige mere. Deres Velbr.hed har selv Børen, og Børen som ere dydige og retskaffne; naar det gaaer disse vel, veed De, hvad Følelser dette frembringer hos een Fader. — Alle mine Børen ere mig

¹ Altsaa i Gabriel Lindes Kontor i Partikulærkammeret paa Christiansborg.

² Herregaarden Østeraat (Østraat) ligger paa Halvøen Ørlandet ved Skjornfjorden nord for det ydre af Trondheimsfjord. Assessor Holtermans Fader, Kommerceraad Hans Henriksen Holterman, født omtr. 1709, død 31. Juli 1771, købte Ejendommen, der forblev i Slægten Holtermanns Besiddelse indtil 1860. Kommerceraad Holterman var gift 1° med Margrethe Wiig, død 1745 (Knud Holtermans Moder), og 2° (1746 eller 1747) med Ingeborg Cathrine Hagerup, født 30. August 1730, død 1796. Jfr. iøvrigt den i en foregaaende Note nævnte Slægtsbog.

kiære, men den her nu mældes om, bør ieg give det Vidnesbyrd, at han ikke alleene aldrig har bedrøvet sine Forældre, men tvert imod været dem til megen Glæde, og hvor maae det da ikke røre mig nu, han skall foreenes med een Person, som alle sige er den værdigste Datter af den beste Fader. Ieg erfarer nu paa denne Søn, at det 4de Buds Forjættelser aldrig slaaer fejl. Herren har hiulpet mere end enten han eller ieg har turdet haabe. I een umyndig, ja barnagtig Alder blev han udsendt fra Forældre og fra all Opsigt, ja fast overladt til sig selv, nogle Aar trengte han til og fik min Hielp, men nu i de siste 14 Aar har han ey været mig til nogen Byrde, men været sine yngre Brødre, som Tid effter anden ere blevne sendte til Skoler og Academiet, til megen Hielp og Forfremmelse, hvilket ieg aldrig kunde have ventet. – Nu merker ieg da, at hans Lykke og min Glæde skall bringes til det høyeste ved det, han ægter Deres Frøken Datter. Høystærede Hr. Etats-Raad. Formæld min skyldigste og kiærligste Hilsen til Deres Datter. Behag at sige hende, at hendes Rygte har opvagt min Høyagtelse, og hendes Foreening med een inderlig elsket Søn gjør, at ieg nu elsker hende ogsaa, og tillige velsigner hende, og bed hende imodtage een gammel Mands oprigtige Lykønskning. Gud holde sin Varetægt over dem begge, og hans Hielp viige aldrig fra dem. – Dette skall altid være baade min Kones og mit inderlige Ønske. Hvad Deres Velbaarenhed angaaer, saa vil ieg alleene ønske Dem, at Deres 2de Sønner maae blive Dem til saa megen Glæde, som denne Søn er mig, dermed troer ieg, De maae blive fornøyet. Und mig ellers altid Deres Yndest og Venskab og troe, at ieg med een sand Oprigtighed og fuldkommen Høyagtelse stedse henlever

Høyædle og Velbaarne

Allerhøystærede Hr. Etats-Raad

Deres ærbødigste Tiener

Østerraad Gd. d. 23. Januar 1774.

H. Holterman.

Glad, kønt og hjerteligt er Gabriel Lindes Svar¹ herpaa:

Velædle og Velbyrdig

Høystærede Herr Commerce-Raad!

Med inderlig Glæde fornemmer ieg af Deres bærede Skrivelse af 23. passerte, at den berammede Ægte-Foreening mellem Deres

¹ Dette Brev er aftrykt i den fornævnte Slægtsbog. Kladden er ikke bevaret i de Linde'ske Familiepapirer.

Søn, Herr Assessor Knud Holtermann, og min Datter Ursula Beate finder Deres Velbyrdigheds gode Bifald.

Uagtet vi ikke have den Ære personlig at kiende Dem, var hans Rygte saa almindeligt godt, at ieg ikke kunde tage i Betænkning ved første Anmodning, dertil at give mit Samtykke, anseende det for en stor Lykke for min Datter, der af mine Børn har lagt mig meest paa Hiertet at blive forsørget, forinden ieg ved Døden afgaar, og især at blive saa dydig og aandig en Mand til Deel; som yngste Barn og eeneste Datter i mit Ægteskab er hun siden hendes Alders 2det Aar, da hun mistede sin Moder, opdragen hos hendes Faster, afgangen Stads-Hauptmand Fabritius Enke-Fruer, med den ømmeste faderlige og moderlige Kiærlighed; een, vi alle haabe, ustraffelig Opførsel saavel inden som uden Døre, en naturlig Blufærdighed foreenet med en usminket Yndighed, har alleene bestemt dette Deres Søns Valg, hvortil ieg af Hiertet ønsker ham og os samtidig til Lykke. Om Begges Lyksalighed i en paa fælles Høyagtelse grundet Kiærlighed bør vi saa meget mindre tvifle, som Gud vil visselig lægge sin Velsignelse til saa reene Hensigter. Vil Gud, agter ieg at holde Bryllup efter Paaske Fløtte Tid, saasart vi kan komme nogenledes i Orden, omtrent Medio May. Intet i Verden skulde være os mere kiært, end om vi maatte være saa lykkelige ved Deres og kiære Frues Nærværelse at deele Glæden med saa værdige Forældre. For omtrent 3 Uger siden blev vor kiære Holtermann angreben af en farlig Sygdom, som satte os i ikke liden Bekymring, men Himlen skee Tak, der frelste ham, saa han nu er fuldkommen restitueret, og haaber vi imorgen at omfavne [ham] igien her i Huset.

Min Datter kysser sine kiære tilkommende Svigerforældres Hænder, udbeeder sig derfor Deres Kiærlighed, som hun vil stræbe efter at gjøre sig værdig til, og tillige paa bedste Maade at maatte være recommenderet til de øvrige kiære, skiøndt ubekjendte Venner i hendes nye Familie.

Den Allerhøyeste lægge Aar til Deres Velbyrdigheds Dage og lade Dem i al bestandig Velgaaende opleve den Glæde at see alle Deres kiære Børn efter Ønske forsørgede. I det øvrige bliver Deres Velbyrdigheds Venskab for mig en saa væsentlig Deel af mine Ønsker, ligesom ieg stedse skal regne blandt mine Pligter den fuldkomne Høyagtelse, med hvilken ieg har den Ære at være

Velædle og velbyrdige

Høystærede Herr Commerce-Raads

ydmyge og tienstskyldige Tiener

G. Linde.

Kiøbenhafn,

den 26. Februar 1774.

Bryllup skulde altsaa staa engang i Maj 1774, dog ikke alene for Ursula Beate Linde og Knud Henrik Holterman, men samtidig for Ursula Beates Kusine **URSULA ELISABETH WODROFF** og dennes Forlovede, Dr. theol. **LORENTZ ANCHER**, født 1746, i 1774 Professor ved Københavns Universitet.

Gabriel Linde havde straks efter Datterens Forlovelse ansøgt Kong Christian VII om Støtte til Indkøb af hendes Udstyr, og Kongen bevilgede den ved Skrivelse af 2. Januar 1774, saalydende:

Ved Leylighed af, at Vores Etatsraad Linde skal udstyre sin Datter, skienke Vi denne Vores troe Tiener for sin lange og troe Tieneste til Hielp i Hans Datters Udstyrelse Tolv Hundrede Rigsdaler af den med de ostindiske Skibe hiemkomne frie Pakker indbragte Penge-Summe. Thi haver Vores Particuliere Kammer at iverksette denne Vores allernaadigste Villie. Christian R.

Christiansborg, d. 2. Januar 1774.

For

Vores Particuliere Kammer.

Ursula Elisabeth Wodroff havde sin Fædrearv, 1400 Rigsdaler Courant.

Herved og paa anden Maade var de økonomiske Muligheder for Udstyret til de to „fornemme og skikkelige Jomfruer“ saaledes i helt god Orden, og nu har Jomfruerne og Enke-Fruer Fabritius nok faaet Hænderne fulde med at faa alt „nogenledes i Orden“.

Den 13. Maj 1774 traadte de to unge Par i Overværelse af Slægt og Venner frem for Brudeskamlen i Helliggeist Kirke i København og blev viede af **NICOLAI EDINGER BALLE**, Dr. theol., daværende Professor (1783 Biskop), Kollega og bedste Ven af den ene Brudgom, Lorentz Ancher.

Manuskriptet til Balles Tale har været bevaret hos Lorentz Anchers Descendens, og blev i 1941 af Gaardejer Peder Kofod Ancher, tidligere Mellemvangsgaarden, Espergærde, nu Vanløse – L. og U. E. Anchers Sønnens Søn – givet til Trafikbestyrer R. Haarløv til Indlemmelse i de Linde'ske Familiepapirer. Paa Ydersiden af dette Manuskript staar: Brudevielse til S. T. Hr. Professor Ancher og Frøken Wodrof og S. T. Hr. Assessor Holterman og Frøken Linde af Nicolai Edinger Balle Kiøbenhavn den 13. May 1774.

Den senere Biskop Balles Tale indledtes med nogle Betragtninger over Ægttestanden, hvorefter han byggede sin vel formede Prædiken op over Ordet i Salomons Ordsprog: Ved Viisdom bygges et Huus,

og ved Forstand befæstes det. Han fremhævede Guds frygten som det bedste Middel til at opnaa Velsignelse i Ægtestanden og hævdede, at den Forstand, som skulde befæste Huset, indebar „Forsigtighed, Eftertæksomhed og Overlæg i alle Livets Omstændigheder i et Forhold, som svarer til det vigtige Øyemærke, i hvilket dydige og gudfrygtige Ægtefolk ere foreenede med hinanden.“ Ægtefællerne maatte gensidig støtte og raade hinanden, thi „Manden er ikke altiid den viise og forsigtige, han er ogsaa en Synder, som regiæres undertiiden af Liidenskaber uden at spørge sin Fornuft.“ Den ene skal befordre den andens Vel ved Aarvaagenhed og Duelighed. „Det er Hensigten af Foreningen og Skaberens Øyemeed med Ægteskabets Indstiftelse. Han vilde ey aleene, at Slægten skulde forplantes, men at fælles Velstand tillige ved begges foreenede Arbejde skulde beforders. Enhver Stand har sine Pligter og sine Besværligheder. Middelstanden er ikke undtaget fra møyefulde Forretninger, endskiønt den ikke dyrker Jorden; Brødet maa dog erhverves i Ansigtets Sved, og Siælens Arbejde er haardere end Legemets. Jo høyere Rang, jo fleere Nødvendigheder, og Embedets Vigtighed formeerer Møyen, oftest uden at forøge Fordeelen. De ere begge satte, høyædle Herrer, til hvilke jeg har den Ære at tale som Brudgomme, i Værdighed og Anseelse, men Deres Værdighed paalægger Dem Byrder, som ikke alle Skuldre ere stærke nok til at bære. Den ene, min elskede Medbroder, skal sørge for Kirkens Fremvekt og beplante den med dueelige Arbejdere. Jeg veed af Erfaring, hvor høylig han behøver en omhyggelig og troe Medhielperinde til at handthæve og beskiærme sin timelig Velfærd; thi hans Forretninger tillade ham ikke at bestyre den selv. Den anden, min ærede Ven, skal sørge for Medborgernes Forsvar og beskytte Retfærdighed. Atter et Embede, som paalægger det betydeligste Ansvar og udfordrer alle hans Kræfter. En aarvaagen og duelig Hustrue er en Gave, som han iligemaade bør modtage med den inderligste Glæde og Taksigelse, fordi han behøver den.“

„Tør jeg ved denne Anledning“ – fortsatte Balle – „erindre begge de velbaarne Frøkeners, som pryde den nærværende Forsamling i Deres Brude-Smykke, om de vigtige Fortienester, med hvilke De kunde forbinde Dem Deres tilkommende Mænd, og indlegge Dem høyeste Ære i Deres Ægtestand. En duelig Hustrue er hendes Mands Krone (Prov. 12,4). Hun er langt meere værd end Perler. Hendes Mands Hierte tør forlade sig paa hende. Hendes Gierninger skal prise hende i Portene. Saaledes dømte den viise Konge, hvis Ord jeg har forklaret (Prov. 31, 10,11 og 31). Vore Forfædre lærte det

samme og vare rige. Den fornuftigere Deel af Verden tænker endnu ligesaa. Familierne glæde sig just over Dem i dette Haab, fordi de kiende Deres ædle Tænkemaade og vide, hvor høyt Deres dydige Siæle ere opløftede over den forventede Smag, som vandrer og ødelægger. Ved saadan en Viisdom og Forstand banes Veyen efter Salomons Anviisning i Texten til at erholde for det andet: Den beste og forønskede Velsignelse i sin Ægtestand.“

Efter en yderligere Uddybning af Tekstens Ord sluttede Balle sin Tale paa følgende Maade:

„Vi alle, som have den Ære at være kiendt af Dem, ønske os selv til Lykke med dette dobbelte Par, fordi vi ere forvissede om, at Ægteforening, under Herrens velsignende Naade, skal tiene til Religionens Ære og Statens Gavn. E[n]hver af os tilbeder Dem begge al guddommelig Kraft og Styrke med den fyrigste Andagt. Især den højærværdige Brudgoms kiærlige Fader og ømme Moder¹ som velsigne den Dag, da Herren bestemte deres elskte og værdige Søn en Brud af saadanne Egenskaber, som den dydigste Mand i hans Stand kunde ønske. Hendes fromme Moder² priiser iligemaade Forsynets Naade, som forenede den beste Datter med en Mand af det ædlest Hierte, hvis eyegode Character lover hende det behageligste Liv i sin Ægtestand. Samme Taksigelser opsendes til Himmelen af den anden velbyrdige Brudgoms høje Velydere, som ære hans Fortienester og elske hans retskafne Hierte. De erkiende hans Bruds roesværdige Dyder, og skatte ham lykkelig i sit Valg. Hendes værdige Fader overleverer sin elskte Datter med Glæde i hans Haand, fordi han er overbeviist, at hun ikke kunde leveres til en bedre. O, hvilken Glæde for os andre at være Vidner til saa sand en Lyksalighed i tvende anseelige Familier, men især for mig, som skal knytte Baandet imellem dem med en høytidelig Velsignelse. Mit Hierte føler, hvad min Tunge ikke kand udtrykke. Jeg elsker dem alle som dydige og ædeltænkende Venner. Men dig især, min udvalgte Medbroder, min Reyse- og Selskabs-Broder blant fremmede³, min Embeds Broder blandt vore egne,

¹ Professor Lorentz Anchers Forældre: Dr. jur., Professor, Højesteretsassessor, Generalauditor PETER KOFOD ANCHER og hans Hustru i 2. Ægteskab, JOHANNE MARIE, født SEVEL. Hans Hustru i første Ægteskab SOPHIE AMALIE BILDSØE, var Lorentz Anchers Moder og døde kort efter hans Fødsel.

² Ursula Elisabeth Wodroffs Moder, Ursula Christiane Fabritius, født Linde.

³ Lorentz Ancher og Balle havde bl. a. studeret samtidig ved Universitetet i Göttingen, hvor Lorentz Ancher især fordybede sig i Græsk og Latin, samt østerlandsk Filologi.

min troefaste Ven. See, hvor Herrens Veye ere fulde af Viisdom og Naade. En ubegribelig Godhed er udøst over os begge, som vi aldrig forventede. Lad os dog stedse med foreende Hierter og Haand vandre fort som retskafne Mænd paa vores vidtløftige Løbebane. Herren skal give Evne og Styrke, han har styrket dig i Dag, min ædle Ven, med en nye Velsignelse og forskaffet dig en Ægtemage, som skal oplive dig under Byrderne og fordoble din Kraft. Mit inderligste Ønske, mine hierteligste Forbønner skal stedse følge dig indtil Livets Ende, og min Aand skal opløfte de oprigtigste Bønner for Dem alle. Gud velsigne Dem alle og beviise Dem Barmhiertighed i alle Deres Veye, at De maae ære hans Nafn og leve til Ære for ham, indtil han omsider ved en sildig, men salig Død indlemmer Dem samtlig i sit ævige Rige. – Amen.“

Efter disse Professoren og Vennen Balles mange gode Ord til hvert af de to Brudepar viede han dem til rette Ægtefolk at være.

Om Bryllupsgildet stod hos Gabriel Linde eller andetsteds, melder Familiepapirerne ikke.

Saa „byggede og befæstede“ hvert af de nygifte Par sit Hjem i København. Allerede Aaret efter søgte Ancher dog, under Hensyn til sit svage Helbred, til Odense som Stiftsprovst og Sognepræst ved Skt. Knuds Kirke, og i denne By havde han, Hustru og opvoksende Børn deres Hjem indtil hans Død i Embedet 1798, 52 Aar gammel. Ogsaa hans Svigermoder, Ursula Christiane Fabritius hørte i mange Aar til dette Hjem, hvor hun døde den 15. Juli 1789. Hun, Stiftsprovsten og hans Hustru vedligeholdte en livlig Brevforbindelse med Gabriel Linde. Brevene fra disse tre til ham er bevarede blandt de Linde'ske Familiepapirer efter hans Død i København den 8. December 1791, og de giver mange Træk af Familielivet, af Stiftsprovstens Fordybelse i det græske Glossarium af Patriarken Photios, der levede i Konstantinopel i det 9. Aarhundrede, og af Samfundsforhold i Odense i Slutningen af 1700-Tallet.

Ursula Elisabeth Ancher døde den 1. April 1813. Portrætter (Pastel) af hende og Stiftsprovsten er bevaret hos den førnævnte Gaardejer Peder Kofod Ancher.

Ogsaa Ursula Beate Holterman, født Linde, og hendes Mand opretholdt efter deres Giftermaal den hjerteligste Tilknytning til Gabriel Linde. Knud Holtermans seneste Brev til ham er af 13. Juli 1790.

Af Ursula Beates Brev i Juli 1781 til hendes Fader ses, at han denne Sommer en Tid var Gæst hos de unge Holtermans paa Hel-

singegaard ved Slagelse, som de havde købt 1780. I denne Sommer, 1781, var Fru Ursula Beate ikke helt vel paa Grund af begyndende Svangerskab, og sidst i August meddeler Holterman, at hans Hustru og han i September slutter deres Sommerophold paa Gaarden, for at hun i deres Hjem i København kan være under kyndigt Lægetilsyn. Den 11. Marts 1782 bragte hun deres eneste Barn til Verden, men det kostede den unge Kones Liv den 25. Marts 1782. Barnet blev døbt **URSULA BEATE HOLTERMAN**. Hun ægtede den 4. November 1803 Kammerjunker, Oberstløjtnant **FREDERIK VON LINSTOW**.

Knud Henrik Holterman giftede sig ikke igen. Han døde som Konferensraad og øverste Assessor i Højesteret den 5. April 1815 i København. Af ham og hans Hustru er der ingen kendte Portrætter.